

Joaquim Nadal: «Quan Espanya tanqui la porta, no tindrè cap límit»

Entrevista al president del grup parlamentari del PSC. "És bo per al propi PSC que deixin de fer por el dret a decidir i el dret a l'autodeterminació", sosté

Galeria de fotos (Adrià Costa) <http://www.naciodigital.cat/galeria/1274/entrevista/joaquim/nadal>

Joaquim Nadal. Foto: Adrià Costa.

Joaquim Nadal (Girona, 1948). Ho ha estat pràcticament tot: vint i tres anys alcalde de Girona, candidat a la presidència de la Generalitat, conseller i president del grup parlamentari socialista. Ara diu que es troba en un "final d'etapa". El dia abans de la cimera pel pacte fiscal ens atén al seu despatx, sobri, del grup parlamentari. Reconeix que el seu catalanisme deixarà de tenir límits si Espanya tanca les portes a millorar el finançament a Catalunya, i reconeix que és ?positiu? per al PSC que es perdi la por a discutir i a debatre sobre el dret a decidir i el dret a l'autodeterminació. Si alguna cosa canvia en aquest país també és al PSC. Quim Nadal n'és la prova.

- Avui hi haurà una reunió que el país i la societat consideren important, i la gran qüestió és la singularització o no del finançament català. Hi ha moltes teories periodístiques, per simplificar-ho diríem que CiU vol una sortida a l'estil basco-navarrès i el PSC estaria disposat arribar fins a les Canàries?

- Les Canàries estan al mateix paquet que els basco-navarresos, estan a la mateixa excepció de la LOFCA, com Melilla i Ceuta. En la reunió d'avui no passarà res més que una successió de posicions dels partits i que probablement no avançarem cap a una definició tancada i única... encara. Tothom hi anirà a marcar la seva posició i serà feina del president discernir els punts d'acord i les discrepàncies. Des del nostre parer, no veig cap discrepància frontal. De coincidència clara hi veig sobretot la necessitat radical d'un millor finançament per a Catalunya que s'haurà d'articular fins el dia que se celebri el ple, el 15 de juliol. La solució no és avui, és un punt de partida. Tal i com estan les coses, crec que hi ha d'haver solució, i no ens podríem perdonar que no hi hagués solució. Ara bé, la solució maximalista no resol el problema perquè l'excepcionalitat basca té uns fonaments que rememoren...

- Tres guerres.

-... Diversos episodis.

- Vostè és historiador, ho sap perfectament...

- Jo sé la història però a hores d'ara l'excepcionalitat basca és l'excepció que confirma la regla. Nosaltres no estem bé dins la regla. Ens convé adaptar la regla de forma flexible a diversos models, deixem que els experts parlin i els partits es defineixen. Si entre posicions maximalistes podem trobar un espai enmig pels que volen coses elementals i tangibles pels que volen millorar el finançament de Catalunya.

- Hi haurà una segona ronda, si arriben a una postura comuna catalana s'haurà de negociar a Madrid. El PSC es pot trobar en la paradoxa de ser oposició i en el punt principal de la

legislatura estar al darrera de les posicions del President...

- Aquests dies em diverteixen. Veig episodis ja viscuts. Avui se'ns critica per fer massa d'oposició i un altre dia per està massa aprop del Govern. No passa res. Si estem en les posicions del president serà que no són les posicions del president, seran posicions àmpliament consensuades al Parlament i, presumiblement, d'un ampli suport social.

- Dilluns, després de la reunió de Pere Navarro, primer secretari del PSC, amb el líder d'ERC, Oriol Junqueras, la sensació és que el seu partit vol obtenir els mateixos resultats que un concert sense ser-ho. Per què embolicar la troca?

- Per què hem de ser presoners de les paraules? Aquí què compten? Les paraules o els fets? Mai tant com en aquest tema del pacte fiscal compten més els trumfos -els quartos- que no el parany les paraules. A mi, m'és igual que se'n digui concert o model de finançament revisat o clau de la caixa, m'importa més el rendiment. N'hi ha que estan més preocupats pel fur que per l'ou.

- Vostè s'estima més l'ou que el fur?

- Sí, sobretot per la situació en què ens trobem. El model que es defineixi hauria d'assegurar que es refonen les dues hisendes, l'espanyola i la catalana, en una sola que seria dirigida per un president nomenat per Catalunya amb vot diriment i que es treballa de forma conjunta per reduir el dèficit de Catalunya amb Espanya. Així mateix el model hauria de garantir una solidaritat interterritorial amb topalls per evitar que un excés de solidaritat aprimi el rendiment dels diners de Catalunya per a Catalunya mateixa.

- Una comunitat autònoma amb superàvit fiscal ha de donar més serveis socials que una que té dèficit? Per exemple, els llibres escolars a Andalusia.

- Aquesta no és la qüestió. Una comunitat que té més competències ha de tenir més recursos? Sí, Catalunya és la comunitat autònoma que exerceix més competències. Si, a sobre, hi afegim l'endeutament tècnic, l'intent de cobrir dèficits heretats de manca d'inversió de l'Estat a Catalunya, ja tens servida la dimensió del problema.

-Tot i així, costa d'entendre que els governs catalans no han pogut pagar els llibres de text als nens, i l'andalús sí que ho ha pogut fer i segurament gràcies al superàvit fiscal...

- Fruit d'alguns desajustos d'aquest tipus, de generositat altruista o de fer semblant de ric sense ser-ho ens ha portat en part on som. Som on som, i entenc que a Catalunya hi hagi gent que tot ho vulgui de franc. Entenc que hi hagi gent que no vulgui pagar les autopistes... Ara bé, la realitat no va per aquí, els que s'apunten al carro de la gratuïtat per a tot perverteixen un principi, i és que la gent ha de pagar per l'ús de determinats equipaments o infraestructures proporcionalment a les seves rendes. I l'equitat no és gratis per a tots, sinó gratuïtat progressiva per aquells que menys recursos tinguin. En aquest sentit, qui es pugui pagar una sanitat se l'ha de pagar, i aquell que no se la pugui pagar, que la tingui garantida com un dret universal.

- A la sessió de control, vostè definia un pacte fiscal com a just, ambiciós i possible. Just i ambiciós ja l'entenc... però possible què vol dir que l'accepti Rubalcaba?

- Rubalcaba potser l'haurà d'acabar votant, però els governs són els que són i els termes de possible passen per convertir-lo en realitat. No m'imagino el president Mas apostant per un sistema d'impossibilitat manifesta per exhibir-lo com un trumfo electoral per convocar eleccions. Dependrà de la negociació i, fins i tot, de tensar la corda. No m'agrada avançar esdeveniments.

- I el Pla B? Suposant que s'arribi a un pacte català, hi haurà una negociació amb Madrid i tothom diu que fracassaran...

- Tota aquesta història no m'interessa gens. Crec que està mal plantejada, elucubrar al voltant del què ens podria passar si... no ens porta enlloc. Si algú té una agenda política oculta, que la posi sobre la taula, si algú només té la sortida política de la independència que la plantegi i la negociï. La resta, escalfar l'ambient en la perspectiva d'un pla B en les actuals circumstàncies, pot arribar a ser suïcida. Si hi ha un pla B crec que té més raó en Junqueras que no pas en Mas perquè ja ha definit la darrera ratio.

-Hi ha al·lusions constants, entrem en "territori desconegut" diu el president.

- Es veu abocat a dir-ho perquè tem trobar-se amb una porta d'acer infranquejable, però jo no el veig amb capacitat de prendre aquesta última ràtio.

-Aquesta ràtio és la independència...

- O un salt endavant cap allò desconegut vorejant el trencament de la legalitat.

- I en el supòsit d'arribar a una posició conjunta catalana si a Madrid diuen no?

- Encara no hem arribat a una posició conjunta catalana. Gastem les energies en l'assoliment d'una posició conjunta catalana, que des de la racionalitat, com un instrument de salvació nacional catalana i entès per aquells que ho han d'entendre, per afrontar la situació actual.

-En aquest supòsit que explica, vostè diu que ens interessa l'ou perquè estem en una posició extrema. Van a Madrid i demanen l'ou, no el fur, i la resposta és ni fur ni l'ou.

- Encara no hi som aquí. Ja ho veurem.

- Llavors, queda pendent una entrevista per quan hi arribem.

- Aquell dia jo puc ser un personatge diferent. El dia que es tanquin definitivament totes les portes, el meu pensament personal i polític pot ser un altre, sense cap límit.

- Pura lògica cartesiana...

- I alguna cosa més. Qui té els ressorts de poder hauria de començar a pensar en quin caldo de cultiu s'han produït les revolucions transgressores, que són més socials que no pas polítiques, malgrat que després algú les capitalitzi políticament. Jo no sé si el catalanisme polític seria capaç de ser el catalitzador d'una revolta social, però que la gent està empenyada i està a la frontera de l'empenyament en tenim mostres cada dia.

- Hi haurà unes primàries al PSC; com a mínim seran emocionants..

- Sí, com a míim.

- A França han anat bé, però a França els partits no són com a Catalunya. No hi ha risc d'excès d'enfrontament dins el PSC amb aquestes primàries?

- Crec que no. El PSC ja ha passat per una situació de risc, en part encara hi està i n'està sortint, i malmetre les primàries seria tornar al risc primigeni. Està bé que hi hagi primàries, que s'aprovi un reglament, i quan sigui l'hora potser que hi hagi quatre, cinc o sis noms que sortiran i es garbellaran.

- Però les primàries serveixen perquè l'aparell pugui perdre...

- Les primàries haurien de servir per triar un candidat o candidata amb una àmplia acceptació, en un procés de controvertit i d'estira i afliuxa i espero que el *tempo* no ens atrapi.

-Segons quins siguin els resultats de les primàries, es preveuen canvis en el grup parlamentari?

- Hi pot haver canvis amb la perspectiva de subratllar la personalitat del candidat que hagi sortit.

-En aquest sentit, el PSC es troba en una situació complicada perquè el líder és fora del Parlament?

- Crec que no dificulta l'acció del primer partit de l'oposició perquè jo m'he posat al seu complet servei. Jo ja he estat candidat, conseller i 23 anys alcalde i tot i que encara hi ha qui insinua que m'hauria de presentar a les primàries tinc clar que estic en un final d'etapa. No és la situació òptima, però el primer secretari no ha de patir gens perquè estic a la seva plena disposició sempre. Els 28 diputats del PSC som una dada heretada en el paisatge i com a tal estem a la disposició del primer secretari.

- Una altra novetat és Avancem, el corrent liderat per Joan Ignasi Elena que s'obre als sobiranistes. Com el veu?

- Jo crec que en alguns sectors del partit deixin de fer por el dret a decidir i el dret a l'autodeterminació no és dolent sinó que és bo per al propi PSC.

Joaquim Nadal. Foto: Adrià Costa